

vereniging

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TH Den Haag t. 684541

Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t. 634101

WEEKBLAD

2de jaargang nr. 26

nadruk verboden

22 februari 1980

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " het antwoord

- Goeden avond, vrienden.

U weet het: wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. En u weet dus ook dat u zelf na moet denken, ons onderwerp of de onderwerpen dienen door U uit de zaal gesteld te worden. Ik wacht dus in spanning af, wat U voor mij heeft uitgekozen.

x Hoe ligt pre-existentie in uw orde?

PRE-EXISTENTIE

=====

Je zoudt pre-existentie kunnen vertalen als bestaan voor het bestaan. Wanneer je hierover probeert te spreken zijn er mensen die zeggen, dat het niet bestaat, anderen luisteren en mompelen "Hoe bestaat het!"

Wanneer wij dit probleem vanuit onze orde proberen na te gaan, zo komen wij in ieder geval tot de konklusie dat een mens inkarnatie-cycli achter zich heeft voor hij de eerste maal als mens op aarde wordt geboren.

Wanneer dus een entiteit als mens op aarde wordt geboren is de kans zeker 1 op 1, dat deze reeds een menselijke existentie heeft gekend voor het ik deze maal als mens op aarde kwam en dat de tussenliggende fasen, dus ook het leven in de geest, daaraan vooraf zijn gegaan.

Er is dus wel degelijk sprake volgens ons van een voor-bestaan. Degenen die dit proberen te verwerpen gaan gemeenlijk uit van het standpunt, dat God de ziel schept op het ogenblik van hetzij de conceptie hetzij de geboorte. Over het tijdstip bestaan kennelijk nogal wat verschillen van mening.

Laat ons echter proberen, zo reeel mogelijk te werk te gaan. Dan is het antwoord op de vraag wat die ziel dan wel zou zijn in dit geval zeker: de levenskracht.

Dezemet ergens vandaan komen. Ook indien men geen persoonlijke pre-existentie wil aanvaarden, zal men toch toe moeten geven, dat dit deel van het ik reeds moet hebben bestaan, voor het stoffelijke ik aanwezig was.

Wanneer wij aannemen dat, hoe kort ook, een deel van de levenskracht afzonderlijk kan bestaan, zo komen wij tot het poneren van enig bewust - zijn daarin, daar zonder bewustzijn alleen sprake kan zijn volgens onze ervaringen van een opgaan in de totale kracht.

Aangezien de levenskracht voor een mens toch te maken heeft met een tamelijk speciaal wezen met een gröttere hoeveelheid herinnerings en actiemogelijkheden dan enig ander wezen op deze wereld, is het niet onredelijk te veronderstellen, dat er een geest - dus een bewustzijn - moet zijn, dat als medebeïnvloeder en bezieler van het lichaam zijn rol speelt; en dan zijn wij reeds toe aan een persoonlijk pre-existeren.

Wanneer ik terug probeer te zien naar het eerste begin, zo weet ik alleen maar, dat er ergens een ogenblik is, waarop je beseft, dat je bestaat.

Je drukt dit zo niet uit. Je maakt alleen een verschil tussen jezelf en al het andere. Vanaf dat ogenblik worden ervaringen geregistreerd. Het beeld dat je hebt, en van jezelf en van het andere, wordt dus steeds complexer.

Het is vanuit een zo verworven complexiteit op geestelijk niveau dat, zover onze ervaringen reiken, een inkarnatie mogelijkheid in de stof bestaat.

Ik moet dan dus stellen, dat volgens mij en volgens de Orde eveneens het geheel van alle leven, dat in de materie kan optreden een voorbe - staan in geestelijke zin gekend moet hebben.

Daaraan voegen wij dan toe, dat elk wezen, dat in een hogere levensvorm optreedt - en dat zou voor practisch alle vertebraten kunnen gelden - voordien reeds andere, eenvoudiger bindingen met de materie gehad moet hebben.

Dit impliceert, dat de mens dus in alle gevallen meerdere stoffelijke bestaansvormen achter zich zal hebben en in de meeste gevallen zelfs ook een of meer menselijke levens. Vanuit een stoffelijk standpunt kan het mens zijn dus gezien worden als de culminatie van een opeenvolgende reeks van voorgaande wereldbelevingen.

Daar staat tegenover, dat wij in de Orde uitgaan van de eenheid van alle leven. Wij geloven dan ook niet, dat hetgeen een mens op aarde is, het geheel van zijn wezen en bestaan vormt, zomin als het geheel wordt uitgedrukt en volledig vertegenwoordigd door alles, wat de mens in de geest is of was.

Wel zijn dit delen van ons werkelijke wezen, die wij op een bepaald ogenblik kunnen beseffen. Maar wanneer er voorgaande fasen zijn geweest, die mede de aanleiding waren voor het tot standkomen van onze huidige beseffingsmogelijkheid, zo kunnen wij mede aannemen, dat alle voorgaande fasen een directe samenhang hebben met ons heden en dus deel uitmaken van onze persoonlijkheid.

Er zal voor ons een toekomst zijn. Deze zal evenzeer met het heden verbonden zijn en dus deel uitmaken van ons totale wezen. Dan mag het heden voor ons altijd weer het brandpunt zijn, waarin verleden en toekomst elkander ontmoeten, maar in de werkelijkheid drukken zij alleen maar fasen en delen uit van de totale werkelijkheid, die wij zijn en geven zij het punt aan, waarop en van waaruit het huidige beseff in staat is, het ik als geheel in begrip verder te benaderen.

Ik hoop, dat ik daarmee voldoende heb gezegd. Indien dit niet het geval zou zijn, kunt u verdergaande vragen stellen of eventueel opmerkingen maken.....

De pre-existentie is hiermede als onderwerp kennelijk uitgeroeid. Wat had u nog meer in gedachten?

x Kunt U iets zeggen over spraakverwarringen door misverstanden?

- U hebt kennelijk naar kamerdebatten geluisterd.

Misverstanden door Spraakverwarring

Dit is kentekenend voor uw wereld. Wanneer de mens denkt aan Babylon - de babylonische spraakverwarring is nog steeds spreekwoordelijk - dan denken de mensen aan een plotseling veranderen van de taal.

Wanneer wij echter zien naar de moderne tijd zo komen wij tot de konklusie, dat dergelijke spraakverwarringen zich ook in de moderne gemeenschappen steeds weer voor doen.

Indien ik b.v. alleen in uw land naga, in hoeveel verschillende betekenissen het woord democratie gebruikt wordt, dan kom ik tot rond 30 toch wel sterk afwijkende varianten.

Wat niet zoveel is. Bezie ik het immers over de gehele wereld, dan kun je er een woordenboekje van maken, want dan blijken er ruim 2100 verschillende interpretaties van dit begrip te bestaan.

Dit betekent, dat een en hetzelfde woord, ja, dezelfde klank, gezien de denkinhoud van degene, die het gebruikt een geheel andere betekenis kan bezitten.

Verder kunnen wij overal en in steeds grotere mate konstateren, dat zich op alle gebieden een soort vak-jargon ontwikkelt. Zelfs de generaties blijken elk voor zich zo langzaam aan afwijkend taalgebruik te hanteren, waardoor misverstanden kunnen ontstaan.

Een ieder heeft nu eenmaal zijn eigen spreekwijze en de zin van het woord zoals het gebruikt wordt, is niet altijd direct en zonder meer duidelijk. Wanneer twee oudere mensen tegen elkaar zeggen "weet je wel" dan galmt de zaal al "oudje". De zin geeft hier herinnering aan. Maar wanneer een jongere op het ogenblik deze zin tegen een andere jongere mens gebruikt, dan betekent weet je wel in feite niets meer of minder dan een onderstreping van hetgeen tot zover gezegd werd. Het is a.h.w. een verbaal uitroepeten geworden. Niet meer en niet minder.

Met andere woorden blijkt het gebruik nog veel meer uiteen te lopen terwijl de mogelijke verdere betekenissen van een woord de gebruikers zelfs onbekend zijn.

U zult begrepen hebben dat bij de door mij gegeven voorbeelden de kansen tot het ontstaan van hopeloze misverstanden niet zo groot zijn. Behalve mogelijk het gebruik van het woord democratie, dat bij de een volkswil, bij de ander een bepaald systeem en bij de derde een rechtvaardiging van in feite geheel niet democratische maatregelen betekent.

Nu bestaat democratie in deze tijd nooit werkelijk. De term is in feite ideeel. Maar in andere gevallen hanteert men een woord, terwijl het een werkelijk toestand aangeeft, in geheel andere betekenissen.

Wanneer een jurist spreekt van recht, dan bedoelt hij in feite iets geheel anders dan een arbeider, die dit woord gebruikt. En wanneer een jongere spreekt over rechten, dan bedoelt hij weer een heel andere samenhang, dan een oudere die dit woord spreekt.

Het gevolg is, dat zodra de mensen tegen elkander spreken over recht en rechten al snel een grote verwarring zal ontstaan, vooral ook omdat zij kennelijk maar moeilijk kunnen aanvaarden, dat een ander de term niet in hun zin gebruikt.

Een groot deel vande moeilijkheden waarin uw eigen land en andere landen zich op het ogenblik bevinden, is juist gebaseerd op een dergelijke spraakverwarring. Er zijn uitdrukkingswijzen ontstaan, die vooral in de kringen van regeerders nogal opgeld doen. Maar elke toehoorder vertaalt die woorden dan op zijn eigen wijze in begrippen, die de politici daarmede zeker niet zo bedoelden.

Hierdoor is het denkbeeld ontstaan, dat juist de gewone man macht heeft. Maar in wezen is hij machteloos tenzij hij zijn macht delegeert.

Waarbij het minder uitmaakt of degene aan wie hij zijn rechten, zijn beslissingsmogelijkheden en daadkeuze geheel of ten dele overdraagt nu een politicus, een priester of een vakbondsleider is.

Alleen indien velen hun eigen macht en beslissingsrecht delegeren aan één persoon, ontstaat eerst werkelijke macht, die ook actief kan zijn en invloed op een samenleving kan uitoefenen.

Vele mensen beseffen dit niet. Zij menen, dat macht eenvoudig betekent dat zij zichzelf waar kunnen maken en aanvaarding van hun ikbeeld aan anderen op kunnen leggen.

Steeds weer blijkt echter in de huidige gemeenschappen, dat een poging, jezelf op eigen wijze waar te maken eerder een demonstratie wordt van onmacht en onvermogen. Waarbij zeker ook telt dat iemand, die meent zich waar te moeten maken, daarmee toegeeft, dat hij zichzelf nog niet waarlijk is. Een feit, waaraan men rustig voorbij pleegt te gaan in denken en handelen.

De complexe problemen van de economie b.v. vloeien voor een groot deel voort uit het denkbeeld dat iets wat men eenmaal heeft, een recht is geworden en dus gehandhaafd dient te worden met alle middelen.

Het gebruik van het woord recht om aan te geven dat iets wat eens werd toegestaan voor alle tijden zo dient voort te blijven bestaan is tenonrechte, maar veroorzaakt wel steeds grotere spanningen in een maatschappij, die als geheel niet meer in staat is, een dergelijke eis voortdurend te vervullen.

Reeds nu blijkt, dat eisen als een gelijkblijvend of stijgend inkomen, uitgedrukt in koopkracht en een "recht" op arbeid maar moeizaam en door allerhande bedriegelijke ingrepen uiterlijk te handhaven zijn.

Je zoudt de mensen duidelijk moeten maken dat alle recht in feite een relatief recht betekent, een regel die nimmer absoluut gesteld kan worden daar alle recht bij voortdurende afhankelijk is van de wil en de mogelijkheden van de gemeenschap, waarin dit recht wordt erkend.

Dit echter kunt u op het ogenblik uw medemensen maar moeilijk bijbrengen. In tegendeel, velen kennen zich bepaalde voordelen toe en noemen dezen dan rechten, zonder dat de gemeenschap of de mogelijkheden die er bestaan op dat ogenblik hieraan tegemoet willen of kunnen komen.

Vakbondsmensen spraken b.v. al te gemakkelijk op een recht op arbeid en een recht tot staken. Waarbij zij over het hoofd zien, dat dergelijke "rechten" alleen maar kunnen bestaan zolang de arbeid die arbeiders verrichten voldoende productief en lonend is. M.a.w.: zowel in verkoopbaar product als winst mogelijkheden biedt.

Op het ogenblik, dat arbeid niet meer winstgevend en productief is wordt duidelijk, dat het recht op beloning afneemt en zelfs - indien men vergoeding voor die arbeid blijft eisen op de oude voet - het recht op arbeid niet meer werkelijk kan bestaan.

Ik geef toe, dat je de mensen dit denkbeeld wel duidelijk zult maken wanneer je je daartoe voldoende moeite geeft. Maar zij aanvaarden dit niet en blijven hameren op hun eigen versie van hun "rechten". Het is duidelijk, dat hierdoor nogal wat economische misstanden kunnen ontstaan die zelfs zeer verstrekkende gevolgen kunnen hebben.

Er zijn meer van dergelijke spraakverwarringen. Indien ik iets b.v. voorwaardelijk stel, zal een ieder volgens zijn eigen instelling de uitspraak verabsoluteren.

Indien ik zou zeggen, dat het niet bewezen is, dat er een God bestaat, zullen sommigen menen, dat hier eindelijk redelijk en logisch wordt gesproken, terwijl anderen onmiddellijk in opstand komen, spreken over sacrilege en menen, dat hiermede het bestaan van God door mij ontkend wordt.

Het is vaak moeilijk de mensen duidelijk te maken, dat zij niet reageren op de werkelijke betekenis van een uitspraak, maar alleen uitgaan

van de door hen, niet door mij, gegeven interpretatie van de betekenis hiervan.

Laat ons eens teruggaan naar het oude Babylon en ons voorstellen, dat men bezig is met een enorm werk. Er ontwikkelen zich bij de bouw van de ziggurath allerhande specialisten.

Er zijn degenen, die berekeningen maken, degenen die materiaal aan moeten voeren, degenen, die dit materiaal juist moeten verwerken en dan nog degenen, die voor versieringen moeten zorgen en degenen, die de wil van de goden moeten interpreteren.

Je hebt dan te maken met b.v. een constructeur - noem hem Andriessen - een verfraaijer - die zit op CRM - een bouwer - van waterstaat - en nog heel wat anderen, die elk een eigen visie ontwikkelen. Er is ook een toezienend voogd, een soort minsterpresident.

Nu roept al snel een ieder uit: zonder mij en de mijnen kan de toren niet gebouwd worden. Het is duidelijk, dat een ieder zal trachten zijn belangrijkheid te benadrukken door altijd weer uit te gaan van de eigen standpunten en eigen werk altijd als het meest belangrijk naar voren te schuiven.

Een ieder hanteert daarbij zijn eigen vaktermen en een ieder zal de betekenis en belangrijkheid daarvan alleen willen interpreteren binnen het kader van zijn eigen specialisme.

Het resultaat zal zijn dat de specialisten op de duur nog wel met elkander kunnen spreken, maar dat zij elkander niet meer werkelijk kunnen begrijpen. Zij zien zozeer alleen hun eigen belangrijkheid en de zin van hun eigen werkzaamheden en voornemens, dat zij niet meer in staat te zijn de bedoeling en zin van hetgeen anderen zeggen te begrijpen in termen, die niet een bevestiging van hun eigen grootheid en belangrijkheid betekenen.

Het gevolg is dat deze mensen, zich beroepende op elkanders uitspraken, tegengestelde maatregelen gaan nemen. Hierdoor komt er een konflikt, dat zich uitbreidt over alle uitvoerenden, tot de arbeiders toe.

Het gevolg is dat de werkelijke werkers van verschillende takken ophouden samen te werken en in feite elkander steeds weer tegenwerken. Het komt op de duur zover dat hetgeen de een opbouwt, door de ander onmiddellijk weer wordt afgebroken.

Dan kun je waarlijk spreken van een babylonische spraakverwarring omdat een ieder zich op het geheel beroept zonder ook maar te beseffen, wat de wil of de mogelijkheden van dit geheel zullen zijn.

Men verwijt anderen steeds meer dat zij niet redelijk, niet betrouwbaar zijn en dit zonder te beseffen, dat de ander met zijn woorden iets geheel anders probeerde te zeggen dan men begrepen heeft. Men spreekt nog wel de zelfde woorden, maar kan elkander in feite niet meer verstaan.

Laat ons eens nagaan, hoe verschillende de betekenis van een woord zelfs nu en bij u kan worden uitgelegd. Laat ons het doodgeprate en steeds meer misbruikte woord naastenliefde eens nemen.

Het woord komt voort uit het evangelie, waar staat, dat men zijn naaste lief moet hebben gelijk zichzelf. Niet meer dus, maar ook niet minder.

Er zijn mensen, die zich verdienstelijk willen maken, die menen dat het woord duidelijk maakt, dat je de naaste boven alles lief moet hebben en jezelf aan de ander dus op dient te offeren.

Weer anderen interpreteren het woord echter in de zin van een: de naasten moeten mij liefhebben, want ik ben hun naaste. Waarop zij, op grond van die naastenliefde, een toegeeflijkheid van anderen eisen die door hun daden zeker niet gerechtvaardigd kan worden.

Hoe vreemd men om kan gaan met bepaalde begrippen blijkt uit het

volgende:

Op slagvelden werden missen opgedragen in naam van Jezus, de V r e d e s - v o r s t . En in Zijn naam lopen degenen die zich zijn priesters noemen, degenen die de slag ingaan te zegenen en begraven later de doden na geschreven of gesproken te hebben over " het edele vallen voor God, volk en vaderland". Klinkt dat laatste u niet verdacht bekend in de oren? Juist. En daaruit blijkt, dat zelfs de betekenis van deze woorden een verandering heeft ondergaan voor U.

Strijdigheden te over. Maar degenen, die ze veroorzaken beseffen dit kernelijk niet en gebruiken alleen oude woorden in een andere betekenis van voorheen.

Neem termen als " een rechtvaardige verdeling van lasten" eens als voorbeeld. Vraag u af, wat U zich daarbij voorstelt. Ik zou zeggen dat dit betekent dat een ieder naar vermogen en naarmate hij lasten veroorzaakt, bij dient te dragen.

Maar volgens velen betekent rechtvaardige verdeling van lasten juist, dat een ieder ongeacht zijn aandeel in het tot standkomen daarvan gelijkelijk dient bij te dragen daarin, terwijl weer anderen menen, dat men Allereerst degenen, die meer dragen kunnen belasten moet tot zij meer dragen dan zij in feite verdragen kunnen en wel opdat degenen, die een groot deel van de lasten veroorzaken en daarvan heus wel wat meer zonder al te grote moeite zouden kunnen dragen, daarvan minder behoeven te dragen en wel omdat zij al minder zorgen en minder lasten van beslissing e.d. te dragen hebben.

Zó gesteld klinkt dit krankzinnig. Maar het is wel een gangbare opinie en deze interpretatie wordt maar al te vaak in propaganda geïmpliceerd.

Denk ook eens aan de mensen, die fel en met vele grote woorden plegen te spreken over het fascisme, de marteltechnieken, die alleen in rechtste landen volgens hen gebruikt worden. Waarbij zij dan maar liever vergeten dat ook in andere landen heel wat " arbeidskampen" zijn als Workoeta, dat er ook heel wat afgemarteld werd en wordt in b.v. de Lublijanka. Is dat dan geen fascisme? Of betekent Fascisme toch iets anders dan men uit de benadering van deze mensen zou kunnen afleiden?

Er zijn niet alleen in rechtse landen dergelijke zaken. En wat dat betreft : hoeveel gevangnissen en werkkampen zijn er in de Usa? Hoe vaak worden vooral degenen, die zich naar men meent niet kunnen verweren hiartegen bij verhoren eveneens minder aangenaam behandeld, hoe vaak worden in gevangnissen en zelfs politiebureaus mishandeld? En heus niet alleen in de Usa?

Hoeveel instellingen voor interne veiligheid als b.v. de Cia werken degenen die hen door hun denken en handelen niet welgevallig zijn ook gevangnissen in, ook al worden deze mensen dan niet op politieke of als zodanig herkenbare gronden, maar op criminele gronden veroordeeld - die de instantie desnoods eerst zelf heeft geschapen of uitgelokt?

Degenen die deze daden stellen gaan uit van het standpunt, dat er " recht" moet zijn. Waarop ik mij afvraag, of hetgeen de Cia de laatste tijd heeft gedaan dan wel valt onder het handhaven van de rechten van anderen. U veroordeelt uitlokking? Maar bent u dan zo zeker dat uw eigen BVD of politie dergelijke dingen nooit zal doen, dat ook hier soms " bewijzen " niet worden gemaakt, wanneer men iemand op een andere wijze niet kan pakken?

En is men er zo zeker van, dat methoden als uitlokking en het plaatsen van valse bewijzen niet gebruikt worden achter het ijzeren gordijn of achter het bamboegordijn - dat overigens langzaam opgetrokken wordt.?

Ook de opzet van uw olympiade maakt duidelijk dat er hier sprake is van een - mogelijk bewust geschapen - spraakverwarring: De sport immers zou bedreven worden door amateurs. Maar rond 79% van alle deelnemers aan olympische spelen in de laatste 20 jaren zijn geen werkelijke amateurs. Zij worden dank zij hun prestaties door particulieren danwel de staat in feite in staat gesteld te leven voor die sport. En dat is toch geen amateurisme meer, nietwaar?

Sport is geen politiek, zo hoort men steeds weer van bepaalde zijde. Een schitterende uitspraak, dat wel. Ik ben het er mee eens, dat men sport en politiek gescheiden zou moeten houden. Maar kan men dit?

Wanneer de chauvinistische gevoelens worden opgeklopt bij elke medaille die niet "wij", maar de atleet behaalt, kun je dan nog beweren dat politiek, nationaal prestige enz. een geen grote rol kunnen spelen? Reeds in 1936 werd zeer duidelijk, dat door in een land de spelen te houden men in feite het heersende systeem de kans geeft een propaganda-stunt uit te halen.

Dan kunnen de "deskundigen" wel met alle macht beweren, dat de sport niets met politiek te maken heeft en kunnen velen het hen nazeggen, maar de feiten wijzen steeds weer uit, dat staten en systemen in feite hun atleten op een vaak bijna gemene wijze gebruiken om voordeel voor zich te verwerven.

U kunt dan beweren, dat de atleet daaraan niets kan doen en ik zal het misschien soms, maar zeker niet altijd, met u eens zijn. Maar ik stel duidelijk, dat het spreken over olympische spelen als een treffen van zuivere amateurs, die alleen uit liefde tot hun sport samenkomen om een grote prestatie te leveren, onzin is.

Zo goed als het onjuist is te stellen, dat deelnemen belangrijker is dan winnen. Het kan voor een enkeling waar zijn, maar voor de meesten geldt winnen toch als een aanloop tot verdiensten en een carrière.

Er zijn echter, ook onder de organisatoren, mensen die geloven dat dit de enig juiste opvatting is van een olympiade. Zij denken nog steeds in idealistische termen over dit commerciële en politieke gedoe dat zich afspeelt rond een aantal atleten. En dat is iets anders dan de griekse waardigheid, de hoogheiligheid, deze eredienst voor het getrainde lichaam, die sommigen nog steeds van deze spelen willen maken. Maar degenen die de sportlieden uitbuiten en degenen, die het eerlijk met hen en met de spelen menen, spreken in dezelfde termen, gebruiken dezelfde woorden. Alleen de betekenis verschilt zeer. En het is voor een buitenstaander vaak heel erg moeilijk uit te maken, of men het eerlijk meent danwel in feite alleen denkt aan de voordelen, die men daardoor kan behalen.

Ik heb maar enkele niet eens zeer sprekende voorbeelden gegeven en mij voornamelijk nog beperkt tot uw land ook. Men vergeet al te vaak dat woorden meerdere inhouden kunnen bergen. Wanneer de een spreekt over geweten zo wil hij aanduiden, dat hij iets wel wist, maar het nu tijdelijk vergeten is, een ander spreekt over zijn geweten wanneer hij zijn sociale dressuur aanduidt. En weer anderen gebruiken de term in feite wanneer zij hun eigen machtsbegeren proberen voor te stellen als een godgegeven taak en dus "gezien hun geweten" niet anders kunnen handelen dan zij deden.

Wanneer woorden zoveel betekenissen krijgen is het vaak niet meer mogelijk werkelijk te begrijpen wat een ander bedoelt. Men verstaat het woord wel, maar kan niet meer nagaan wat er achter verborgen is. Ook dit noem ik een spraakverwarring, die tot vele misverstanden aanleiding geeft.

Opvallend is, dat de taal - ondanks pogingen, om dit tegen te houden - ook vaak meer en meer in de greep van b.v. een ambtelijk denken komt. Men zoekt naar formuleringen, die geen twijfel of afwijkende

interpretatie mogelijk maken en verminkt daardoor de taal dermate, dat alleen specialisten nog kunnen begrijpen, wat bedoeld wordt.

Hebt u wel eens geprobeerd, ambtelijke verklaringen te lezen? Dan ben ik er zeker van, dat u niet onmiddellijk hebt begrepen, wat er stond, wat er mee werd bedoeld, wat er in feite werd gezegd.

Want de ambtelijke taal heeft zich in feite losgemaakt van het normale taalgebruik. Het gevolg is, dat woorden gebruikt worden die door bijvoegingen enz. in feite het tegenovergestelde betekenen van hetgeen men daaronder bij normaal spraakgebruik zou begrijpen.

En vergeet niet de specialisten. Gogen, aggen, pedagogen hanteren allen een reeks eigen woorden en begrippen op een wijze, die van de algemene begripsinhoud daarvan pleegt af te wijken, soms deels, soms geheel.

En denk dan aan doktoren, die de gewoonte hebben iemand die in feite alleen maar verkouden is te zegenen met een reeks latijnse termen om vervolgens asperine voor te schrijven, maar dan wel in formule of in een andere naam.

Ik dacht dat het eenvoudiger zou zijn wanneer zij, zoals gelukkig meer en meer voorkomt, eenvoudig zouden zeggen: U hebt nu eenmaal een verkoudheid, dus neem een warme groc - helpt het niet dan is het toch lekker - en blijf in bed tot u weer wat beter bent. Want dit is een kwaal, waarbij uitzieken in feite het enige is, wat men kan doen.

En wanneer een paar specialisten spreken over een patient, vaak in diens bijzijn, zal de patient zich wel gevoelen als iemand die alleen swahili beheerst en probeert te begrijpen wat aan aantal nederlandse voetballiefhebbers nu wel bedoelen wanneer zij het hebben over Ajax en Fijenoord. Dit is waanzin, daar het de stress, de spanningen, voor de patient alleen maar groter maakt.

Maar ook b.v. bij de rechtenstudie blijkt, dat een taalgebruik wordt aangeleerd waardoor verwarring bij niet zo geschoolden mogelijk wordt en zelfs woorden in sterk van de normale betekenis afwijkende zin voorkomen.

Dat kan zover gaan dat een gewoon mens, die een wet leest onmiddellijk meent te begrijpen, dat hij weerloos en schuldig is, terwijl zijn advocaat op grond van die zelfde woorden de onschuld - nu ja, het niet schuldig zijn in de zin der wet - aan toont.

In de kerken speelt iets dergelijks. Ik hoor de mensen met elkaar vechten over theologische vragen. Ziet men echter welke uitspraken door de z.g. deskundigen worden gedaan, zowel aangaande de leer als aangaande de orde, dan krijg ik toch sterk de indruk dat een gewoon gelovige zonder deskundige tolk niet in staat is te begrijpen, wat er nu eigenlijk gezegd wordt.

Wanneer de paus b.v. spreekt over het nederlandse episcopaat - ook al zo'n woord - en hen broederlijk op het hart drukt, dat zij in grotere collegialiteit dienen samen te werken, zo betekent dit alleen maar dat hij hen beveelt voortaan meer als eenheid naar buitentoe op te treden. M.a.w. hij beveelt hen, de vuile was voortaan binnenshuis te houden.

Door de formulering zal de leek veronderstellen, dat de eenheid nu weer hersteld is. Maar dat is, gezien andere artikelen in dezelfde uitspraak, niet het geval. Anders was immers het bindend opleggen van een bepaalde benadering t.a.v. de priesteropleiding zeker niet nodig geweest, evenmin als andere toch wel in het eigen gezag van deze bisschoppen ingrijpende opdrachten.

Ik wil met dit alles duidelijk maken, dat een spraakverwarring heus niet alleen voorkomt, wanneer de mensen elkander geheel niet kunnen verstaan. Het is in deze tijd eerder een voortdurend vertekenen van begrippen binnen groepen, waardoor dezen niet meer in staat zijn, elkanders

bedoeling geheel te begrijpen en elkanders woorden dan ook geheel afwijkend uit gaan leggen.

Volgens mij is dit, gezien uw bedoeling, voldoende. Maar indien u daarover anders denkt, moogt u het zeggen.

x Is het niet mogelijk die bedoelingen dan anders te uiten, b.v. door vastgestelde symbolen?

- Deze mogelijkheid zou bestaan wanneer men het eerst eens zou kunnen worden over de betekenis van de woorden en daarna van de symbolen. Voor praktische zaken kunnen symbolen inderdaad een oplossing geven in die zin, dat zij bepaalde zaken zo uit kunnen drukken dat een ieder, ongeacht zijn taal en taalgebruik, de betekenis ervan zal kunnen beseffen.

Zodra het echter om meer abstracte zaken gaat als b.v. het begrip democratie blijft de verwarring, omdat onder dit woord nu eenmaal geheel verschillende waarden en systemen zich kentekenen.

Ik weet wel, wat u bedoelt. U denkt in feite meer aan een emotionele overdracht. Deze gaat uit van een eigen uitstraling van degene die spreekt. Wanneer deze uitstraling sterk genoeg is kan hij zijn bedoeling overbrengen, zelfs indien hij in feite met woorden en volgens de taalinterpretatie van de aanwezigen het tegengestelde zegt.

Er bestaan sektarische kerkgemeenten, waarin nog het spreken in tongen voorkomt. Hoort men deze glossalie, dan is er in feite alleen maar sprake van een uitstoten van klanken die vanuit een taalbenadering zinloos zijn, maar gelijktijdig door hun ritme en klank bepaalde emoties overbrengen. Deze "woorden" zijn dus niet te begrijpen maar blijken een suggestief en vaak zelfs dwingend karakter te hebben voor de andere aanwezigen.

Het wonderlijke is hierbij dat door deze glossalie, mits gebracht door iemand die werkelijk geheel opgaat in het geen hij of zij doet, de instelling, emotie en zelfs godsdienstige benadering van de gehele gemeente sterk beïnvloed kan worden. De kern blijkt te liggen in het vermogen de mensen die het verschijnsel waarnemen gelijk te richten door hen sublimaal te benaderen.

Verder blijkt dat . . . wanneer later door iemand wordt voorgebeden of voorgelezen, het gehoorde door de aanwezigen niet meer geïnterpreteerd wordt volgens de woordbetekenis alleen maar wordt beleefd als een verduidelijking van de geschapen emoties.

Theoretisch altans zou het dus bij volledige oprechtheid en een voldoende uitstraling een spreker kunnen bereiken dat men de betekenis van zijn woorden beleeft, zelfs wanneer men de betekenis van die woorden niet . . . kent of kan verstaan.

Maar zowel algehele oprechtheid, zelf geloven in eigen woorden, als een uitstraling die intens is, zijn noodzakelijk. En er zijn maar weinig mensen, die dit kunnen bereiken.

Indien wij uitgaan van de mensen die inspiratief en dus niet beheerst dit effect kunnen bereiken, dan zijn er iets meer mogelijkheden, maar zelfs dan zijn er niet meer dan 4 per 1000.

En dat maakt de zaak moeilijk. Want slechts één op de 250 mensen bezit deze gave enigermate, maar als die anderen willen ook praten.... Wilt U nog iets horen?

x Tijdens een kongres van kankerspecialisten in Duitsland is men tot de konklusie gekomen, dat bepaalde kankersoorten besmettelijk zijn. Is dit waar? Indien iemand dergelijke patienten verzorgt, is die ziekte dan overdraagbaar of is er eerder sprake van identificatie?

- k a n k e r -

- - - - -

De kans op overdraagbaarheid is een factor, die bij sommige, maar niet alle

soorten kanker enigszins aanwezig kan zijn.

De zaak ligt zo: kanker heeft bijna evenveel oorzaken als rheuma. Wat betekent, dat het merendeel van de oorzaken nog niet eens bekend is. Gaan wij echter na, wat er altijd gebeurt waar kanker optreedt, zo blijkt dat weefsels worden verzwakt of zwak zijn, voor aantasting op kan treden.

De verzwakking kan reeds genetisch aanwezig zijn. Men spreekt dan van "cancer-prones". Hiermede duidt men mensen aan, die sneller dan anderen vatbaar zijn voor vele soorten kanker.

In andere gevallen blijkt aan de aantastig een beschadiging van celweefsel door b.v. kwetsuren vooraf te zijn gegaan of een deel van het organisme eerst door een bepaalde kwaal te zijn verzwakt.

Op zich blijkt het verzwakken van celweefsel echter niet voldoende te zijn om kanker op te wekken. Zoeken wij verder, dan blijken er meerdere oorzaken te zijn voor de celkernaantasting, waaronder een zeer klein en niet filterbaar virus dat alleen met een electronenmicroscop en bij zeer sterke vergroting mogelijk te konstateren valt.

Dit virus blijkt de neiging te hebben beschadigde cellen te penetreren. Hierbij ontstaat dan een beschadiging van de vormbepalende moleculenstructuur en de woekering begint daar geen groeiremming of eigenschapsbepaling de cel meer beheerst.

Soortgelijke effecten kunnen bepaalde stralingen veroorzaken. Vooral harde stralingen als gammastraling kunnen, zeker wanneer zij bij verzwakte weefsels in grote dichtheid invallen, kanker veroorzaken.

Ook bij gezonde weefsels is een dergelijke aantasting denkbaar wanneer de straling een lange duur heeft en een behoorlijke dichtheid. Ook dit blijkt dan een beschadiging van celwanden en daarna een verval van de samenhangen in de celkern ten gevolge te hebben. Resultaat kanker.

Dan zijn er nogal wat oorzaken die voor u minder geloofwaardig zullen zijn, maar die toch wel degelijk een rol spelen: Wanneer in het menselijk zenuwstelsel en vooral in de levenskrachtbanen van de mens onevenwichtigheiden ontstaan kan ook dit het gevreesde gevolg hebben.

Deze levenskrachtbanen, er zijn er twee, blijken per baan bovendien nog een drietal ritmen te vertonen. Men noemt dit wel de vibratie. Indien het evenwicht tussen deze beide banen sterk is verstoord kan als gevolg onregelmatigheid ontstaan in de levenskrachtvoorziening van bepaalde weefsels, terwijl niet kloppende ritmen zelfs na enige tijd schade kunnen aanrichten in het zenuwstelsel en in bepaalde organen maar niet alle cellen zijn voor dit laatste effect even gevoelig.

Blijft een dergelijke situatie in het lichaam lang genoeg in stand dan blijkt verzwakking en beschadiging van cellen mogelijk te zijn, waarbij in enkele, maar niet alle gevallen, schade aan de celkern wordt toegebracht. Wat dan weer soms, maar niet altijd, tot kanker, dus ongebreidelde celdeling, kan voeren.

Om het eens heel eenvoudig te stellen: een voortdurende emotionele onevenwichtigheid in het zenuwstelsel van de mens, gepaardgaande met invloeden waardoor het niet mogelijk is de harmonie in eigen levenskracht tijdig te herstellen, maakt van een mens eveneens iemand die eerder dan anderen kanker kan krijgen.

Maar nu het wonderlijke: wanneer er sprake is van kanker - gezwel plus uitzaaiingen zelfs - en wij zijn in staat de levenstromen weer geheel in harmonie te brengen en de zenuwspanningen te verminderen, zo blijkt bij vele uitzaaiingen reeds na korte tijd inkapseling te ontstaan. De grotere gezwellen blijven nog enige tijd actief, maar ondergaan dan een verschrompelingproces waarna eveneens inkapseling plaats vindt.

Hier zijn dus fysiek niet controleerbare invloeden werkzaam.

Invloeden die toch in staat zijn, kanker af te remmen en zelfs te genezen. Maar dan is een grote gelijkmoedigheid en een voortdurende evenwichtigheid van de levensstromen wel een vereiste.

Wanneer kanker specialisten samenkomen zo spreken zij over iets, waar zij betrekkelijk weinig van af weten. Zij weten wel veel, maar wanneer zij eerlijk willen zijn moeten zij toegeven, dat zij over het optreden van, ontstaan en voorkomen van, kanker wel vele theorieën hebben maar in feite even weinig zeker weten als de rheumatologen bekend zijn met alle feitelijke oorzaken en genezingsmogelijkheden van de verschijnselen, die worden samengevat onder de symptoomnaam rheuma.

Is nu kanker besmettelijk? Wanneer het gaat om dit niet filtreerbaar virus dan kunnen wij inderdaad stellen, dat enig gevaar voor besmetting zal bestaan. Indien cancerprones regelmatig in contact komen met lijders aan deze soort kanker zal voor hen bij het behandelen van externe gezwellen en wonden van de patienten inderdaad het gevaar aanwezig zijn, dat zij door het virus worden aangetast.

Wanneer zeer zwakke cellen in het lichaam bestaan of cellen beschadigd worden is de kans groot dat, zolang dit virus actief of dormant in het lichaam aanwezig is, celkernaantasting voor zal komen. Wat betekent dat er kanker kan, maar niet altijd moet, uitbreken.

Iemand, die regelmatig kankerpatienten verzorgt zal iemand moeten zijn, die innerlijk zeer stabiel is. Het is geen prettig werk en je hebt temaken met mensen, die vaak op onstellende wijze lijden.

Bijzonder ontwrichtend werkt het gevoel an hulpeloosheid dat je bevangen kan bij het verzorgen van gevallen waaraan niets meer te doen is ofschoon de exitus waarschijnlijk nog maanden op zich zal laten wachten.

Mensen die zich te zeer hierdoor laten beroeren komen tot een emotionele onevenwichtigheid. Zijn zij in staat tijdens vrije perioden hun evenwicht emotioneel weer te herstellen, dan gebeurt er verder niet veel.

Indien de verplegenden echter steeds meer betrokken geraken bij het lijden van hun patienten, zo zullen zij proberen door excessen in een andere richting hun gevoelens van onmacht kwijt te raken.

In dergelijke gevallen wisselen verschillende soorten onevenwichtigheid elkander af en kan al snel een storing in de levensstromen optreden.

De verschijnselen hierbij zijn o.m. het opeens optreden van felle hoofdpijnen danwel een opeens optreden van pijn in een van de extremititeiten. Vaak is er ook sprake van een gevoel van benauwdheid rond de hartstreek.

Wanneer deze symptomen optreden kan worden aangenomen, dat de eigen levensstromen niet meer ideaal in evenwicht zijn. Kom je niet tot rust en blijft de emotionele storing verder bestaan dan kan onder deze omstandigheden een sterke identificatie met een of meerdere patienten inderdaad voeren tot een door intense zelfsuggestie beperken van de normale ontwikkeling bij zwakke cellen in eigen lichaam.

Blijf de konditie dan nog enige tijd voortbestaan dan kan dit alles uiteindelijk ook resulteren in een soort geïnduceerde kanker. Het proces is echter nogal traag en wij behoeven dus niet aan te nemen dat een ieder die kankerpatienten moet verzorgen gevaar loopt, zelfs wanneer hij of zij zo nu en dan wel eens onevenwichtig is. In deze gevallen is het dus niet onvermijdelijk en zeker, dat men kanker zal krijgen en zelfs wanneer zij optreedt kan zij in het begin zonder meer alleen door tot rustkomen ingekapseld raken en zichzelf oplossen.

Nogmaals moet ik hier een uitzondering maken voor z.g. cancerprones

daar zij zowel voor het genoemde virus als voor de storingen van de levensstromen nogal aanspreekbaar zijn en ook in het laatste geval dus eerder van cel en celkern beschadiging sprake zal zijn dan bij anderen.

Voldoende? Kommentaar?

Wanneer het gaat om evenwichtigheid, hoe heeft de mens het dan in zijn macht, deze te bewaren?

Ik meen, dat dit vooral een kwestie is van gewennen. Een vergelijking maakt het mogelijk iets duidelijker: Wanneer iemand goed wil fietsen of schaatsen, zo is dit een kwestie van je evenwicht bewaren. Wie zich daarop concentreert zal veelal eerder vallen, zal geen mogelijkheid hebben verkeer te beoordelen enz. Toch kan men dit gemakkelijk, omdat de compensatie voor kleine evenwichtsverschuivingen automatisch geschiedt.

U dient zich dan aan te wennen, wel mee te voelen met anderen zonder ook door medelijden overstelpt te worden. U moet zich aanwennen alleen te reageren waar u helpen of ingrijpen kunt en daar, waar dit niet het geval is, eenvoudig voort te gaan of er niets aan de hand is. Door dit steeds te doen scheidt men een op de duur automatische compensatie voor evenwichtsverstoringen van psychische aard.

Verder dient men zich voor ogen te houden, dat elk langdurige bezigheid, die niet geheel strookt met eigen aard, verlangen en lichamelijk kunnen eveneens een verstoring van de levensstromen kan veroorzaken. In dergelijke gevallen treed n.l. een niet overal gelijkmatige consumptie van levensenergie op welke het ritme verstoort, terwijl gelijktijdig sprake zal zijn van een verminderde directe krachtopname uit de omgeving.

Wen u aan uw taak zo te vervullen, dat u geheel gekoncentreerd en zonder lichamelijke schade of grote emoties daarmee bezig kunt zijn. Bouw een automatische wekker in door elke maal wanneer u voelt dat spanning of onspanning te hoog worden, uw bezigheid door een andere te vervangen, zo mogelijk tegengesteld aan hetgeen men tot dan toe zo gekoncentreerd deed.

Voorbeeld: zat u te studeren, ga dan een half uur joggen. Deed u zware lichamelijke arbeid, ontspan u door t.v. te kijken en desnoods voor het kastje even in slaap te vallen.

Zoek compensatie voor elke als uitputtend ervaren spanning door een tegenstelling te scheppen in uw werken en aandacht. Door een geheel andere gerichtheid van persoon en belangstelling ontstaat ontspanning, die zowel lichamelijk als mentaal en zelfs t.a.v. de levenkrachtkringloop optreedt op een wijze, die het evenwicht doet herontstaan.

Hierbij dient u te beseffen dat een lichamelijk, geestelijk en levenskrachtomvattend evenwicht, wanneer het eenmaal bestaat, niet bewust opgewekt behoeft te worden wanneer maar uitputting wordt vermeden. Het heeft de neiging zichzelf te herstellen en instand te houden.

Een schadelijke vertekening van dit patroon kan alleen optreden wanneer sterke veranderingen, eventueel zelfs regelmatig, het bestaande evenwicht aantasten. Er wordt dan gezocht naar een evenwicht, dat door de schokken niet meer zo sterk wordt verstoord, maar dat betekent gelijktijdig dat de optimale toestand ophoudt te bestaan.

Eventueel kan de nieuwe toestand zelfs voor zowel psyche als lichaam schadelijk zijn. Gewen u aan het juiste evenwicht door rekening te houden met het voorgaande, zorg er voor dat u in uw leven geregeld afwisseling kent. Zoek naar een indeling van uw werk, waardoor in eisen tegengestelde taken afwisselend door u vervuld worden. Probeer ook de wisseling tussen werk en vrije tijd met enige regelmaat te doen plaatsvinden.

Indien U bij uw werken nooit verder gaat dan lichaam en geest u doen aanvoelen dat u kunt gaan, rekening houdt ook met de hersenen die door verstrooidheid, duizheid e.d. duidelijk maken, dat verdere

koncentratie voorlopig te veel wordt, dan zult u het begeerde evenwicht te allen tijde bezitten of snel hervinden.

Leer elke taak tijdig onderbreken wanneer zij uitputtend wordt, bespaar uzelf zoveel mogelijk alle emoties die toch niet tot een doel voeren. Dat is het beste wat ik u hierin raden kan.

U ziet het weer: op een avond als deze komen gemeenlijk kleinere onderwerpen aan de orde. Ik moet wel konstateren dat uw inbreng wat aarzelend plaats vindt. Wanneer u gevraagd wordt even snel een onderwerp op te geven reageert u als de heer van Agt, wanneer hij tot een bezuiniging moet besluiten.

Nu vraagt iemand zich in gedachten af, waarom wij toch altijd weer van die politieke toespelingen maken. Het antwoord is eenvoudig: er zijn drie onderwerpen, waar men zich in uw land en wereld steeds weer erg druk over pleegt te maken:

In de eerste plaats komt de lievelingssport - lopende van roddelen via rodelen tot voetbal - en op de tweede plaats komt gemeenlijk de politiek, die dan gaat van kritiek op personen tot aanbidding van onmogelijke denkbeelden. De derde waarde is de kerk, waarbij het geloof veelal als een zelfrechtvaardiging wordt ervaren, zodat elke aantasting daarvan sterke uitbarstingen veroorzaakt.

Tegen de kerk aanschoppen maakt op velen een zeer pijnlijke indruk, terwijl een tegen de sport aan schoppen weinig of geen indruk maakt, daar de sportlieden dit zelf reeds voldoende doen.

Zo resteert ons de politiek die, in een schijn van vaderlijke deskundigheid altijd weer probeert haar eigen verwarring op anderen over te brengen onder het mom van een doelbewust streven. Dit laatste komt ons belachelijk voor, vandaar dat wij wanneer wij u ergens wat meer bij willen betrekken dan wel een gedachten gang ook bij u willen beëindigen, de voorkeur plegen te geven aan associaties met de politiek.

Persoonlijk reageer ik bovendien op uw reacties op een politiek gebeuren, dat gisteren plaats heeft gevonden en kennelijk op velen indruk heeft gemaakt, ook al was die zelden geheel gunstig.

Vandaar ook bij mij pogingen, om het actuele gebeuren in de onderwerpen te betrekken. Je maakt zo de dingen actueler en levendiger en wekt sneller reacties.

Wanneer ik echter als onderbreking - wat denkbaar zou zijn - zou gaan spreken over onze sfeer, zoudt u zich alles maar half voor kunnen stellen en is het onwaarschijnlijk, dat u betrokken reageert.

Verwijt het mij dus niet al te zeer wanneer ik grijp naar die heel bekende voorbeelden, die in uw wereld te over steeds weer te vinden zijn.

Hebt u nu nog een onderwerp?

x Een vraag. U gebruikte in het begin de term identificatie. In hoeverre heeft dat betrekking op je eigen identiteit?

- Geen. Identificatie in deze zin betekent in feite een overnemen van de wezenstrekken en eigenschappen van een ander. Een volledige identificatie zou dus betekenen dat je, al is het maar voor een ogenblik, geheel de ander bent, als de ander denkt en reageert en alles wat deel uit maakt van de ander, kwalen, vreugden en dergelijk, geheel doorleeft.

Gedeeltelijke identificatie zou betekenen, dat u een deel van de uitingen en processen van een ander overneemt alsof zij kwaliteiten van uw eigen wezen waren, maar daarbij uzelf blijft beseffen voor wat u bent.

In deze zin werd het begrip identificatie vanavond door ons gehanteerd, zowel door de steller van onderwerpen en vragen als door mij. Ik meende dat dit uit de kontekst zonder meer duidelijk was, maar ben blij dat u mij nu alsnog in de gelegenheid hebt gesteld de bedoelde betekenis van dit woord nader te precisieren.

Waarbij het woord precisieren hier dus staat voor nauwkeuriger omschrijven.

Ik wil op identificatie niet te zeer doorgaan, maar het betekent persoonserkenning of omschrijving. Elke persoonlijkheid bezit eigenschappen die door een ander tijdelijk geheel of ten dele kunnen worden overgenomen.

Ik weet niet hoe het nu is, maar in mijn tijd had je vertoningen van de eerste flikkerplaatjes - pardon, filmvertoningen. Uw associatie kende aan het oude door mij gebruikte woord een andere betekenis toe.

Wanneer jonge mensen zich daar bezig hadden gehouden met de onmogelijke avonturen vande een of andere cowboy, waanzinnige geleerde of schurk, avonturier of edele held, zo kon je zien dat zij probeerden die persoon in hun gedrag even na te apen alsof zij dachten even de held uit de film te zijn. Dat is nu een begin van identificatie in de door ons gebruikte zin van het woord.

Er zijn trouwens wel mensen geweest die zich met figuren als Fatty identificeerden, of Tarzan, dat zij kwamen tot een algehele gedragsnabootsing, die dan gepaard bleek te gaan met een gehele verandering van mentaliteit, gerichtheid en soms zelfs gedrag in alle opzichten. De persoonlijkheid veranderde daardoor dus.

In dergelijke gevallen is er echter nog steeds sprake van een gedeeltelijke gedragsidentificatie. Bij een volledige identificatie worden ook de gevoelens, denkwijzen e.d. overgenomen.

Nu zal iemand die zijn leven verder door wil brengen met zwaaien aan lianen, you Jane roepen en kaaimannen bestrijden, snel aan onze zijde belanden. Dergelijke heldendaden zijn gemeenlijk alleen in de film uitvoerbaar en mogelijk. Maar hij zal, indien zijn identificatie zelfs met de denkbeeldige figuur Tarzan de volledigheid benadert wel beter met dieren om kunnen gaan dan anderen en denkwijzen en handelwijzen vertonen, die niet voor hemzelf, maar voor de held kentekenend zijn.

En indien u meent, dat dit iets nieuws is, herinner ik U er aan dat Don Quichote een parodie is op de vele mensen, die nog probeerden te leven alsof zij helden uit de riddertijd waren, ofschoon zij dit in hun tijd en met hun wezen nooit werkelijk zouden kunnen zijn.

Wat mij een voldoende voorbeeld lijkt te zijn. Ik wil u nu niet langer vermoeien. Wat voor mij een poging is tot een gedeeltelijke identificatie met uw gevoelens, die gaan van het zitvlak tot de hersenen.

Ik acht het op grond hiervan dan ook juister nu mijn bijdrage aan deze bijeenkomst te beeindigen.

Ik wil dit echter niet doen zonder u eerst nogmaals de raad te geven, voor de tweede spreker enkele onderwerpen te voren op te stellen. Wat mij betreft: dank voor uw aandacht, de gegeven onderwerpen en vragen.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Naar ik meen was alles afgehandeld, dus laat ons zien of er nog onderwerpen binnengekomen zijn.

k l e u r e n t h e r a p i e

=====

Om dit geheel uit te werken zou veel tijd nodig zijn. Bovendien bestaan er vele goede werken over, die u vooral bij de antroposofen zult kunnen aantreffen.

Kort kan ik het volgende in dit verband opmerken: Kleuren geven in feite een absorptie uit het totale lichtspectrum aan. Gelijkzeitig bezitten zij voor de mens een emotionele betekenis.

Hierdoor kunnen kleuren een verandering tot standbrengen in het bevinden van de mens zelf. Er zijn natuurlijk wel mensen die menen, dat je alle kwalen, ook de fysieke, zonder meer met kleuren kunt genezen, b.v. met groen. Ik vrees, dat dan zo iets is als de illusie die vele mensen koesteren, dat je alle ijzer wat je nodig hebt kunt krijgen wanneer je maar doet als Popeye en voldoende spinazie eet.

Aan dergelijke theorieën mankeert dus wel iets. Maar het is eveneens duidelijk, dat kleur ook sfeer schept. Wat wil zeggen dat iemand die b.v. levenskracht nodig heeft, een mate van zonnigheid en openstaan voor alle levenskracht in de omgeving dus, het beste af zal zijn wanneer hij in een milieu verkeert waarin de hoofdkleuren geel of goud zijn. Die kleur maakt opgewekt en spreekt vooral in een dergelijk geval de mens kennelijk sterk aan.

Wanneer echter iemand eerder tot rust moet komen, zal hij beter er aan toe zijn wanneer hij in een omgeving met blauwe tinten ligt. Iemand, die rustig, enigszins open voor kracht, maar ook ontspannen moet zijn, geef je bij voorkeur overwegend groene tinten in de omgeving.

En dan is er rood. Nu zijn donkere tinten rood zelden goed. Zij zijn hoogstens goed om bloedvlekken te bedekken. Daarom zijn mogelijk in deze dagen zoveel vlaggen rood.

Maar lichtere kleuren rood en b.v. oranje werken stimulerend en geven een gevoel van welbehagen, gezelligheid. Mensen die nogal negatief waren blijken dan ook, wanneer deze kleuren in de omgeving gaan domineren, opeens meer activiteit vertonen en vaak ook positiever reageren. Soms ontwikkelen zij ook een mate van agressiviteit - dat ligt aan de gekozen roodkombinatie.

Op deze wijze kunt je dus de mentaliteit, de instelling van een mens veranderen en vaak ten goede beïnvloeden. Want wanneer je de instelling van een mens verandert, verander je daarmee ook enigszins de processen in zijn lichaam.

Nogmaals, het betekent niet dat je b.v. met een stippeltjes das een kwaal kunt genezen. Dat is onzin. Maar door een overheersende kleur in een omgeving te hanteren kun je een mens wel degelijk emotioneel en vaak zelfs lichamelijk zodanig stimuleren, dat daardoor bepaalde processen gunstiger en positiever verlopen.

Dan kun je vaak door het lichaam een sporen-medicatie te geven - in feite zeer geringe hoeveelheden als voorbeeld voor het lichaam van hetgeen er nodig is - het lichaam er toe aanzetten, alle antistoffen sneller op te wekken, uit voeding e.d. de juiste stoffen te halen e.d.

Op deze basis blijkt de kleurentherapie inderdaad zeer goed bruikbaar te zijn. Ik zou hierop natuurlijk veel verder in moeten gaan. Maar zoals reeds gezegd bestaan er vele goede boeken over en uit het voorgaande kunt u onze visie hierop zonder meer opmaken.

Uit die boeken kunt u dan zeer veel kennis halen. Ik voor mij wil aan dit alles alleen nog het volgende vastknopen: Wanneer u zo dadelijk thuis bent moet u toch eens nagaan, welke kleuren u bij voorkeur gebruikte in uw inrichting. Mogelijk kunt u fouten herstellen of voorkomen.

Er zijn b.v. tegenwoordig nogal wat mensen die menen, dat een keuken mooier is, wanneer dese in donkere tinten of donker hout is uitgevoerd. Gezellig kan het zijn, maar is het ook juist? In de keuken heb je

vooral efficiency nodig. Oplettendheid wordt bevorderd door lichte kleuren. Dus wanneer u voor donker kiest: het is gezelliger, maar er zal wel heel wat meer overkoken.

En wanneer u een huis hebt met een nogal warme kamer, hang er dan in 's hemels naam geen rode of oranje gordijnen op. Kies ook een wat koel aandoende vloerbedekking. Probeer ook door de muurbekleding koelte te suggereren. U bereikt dit het beste, wanneer u verschillende tinten blauw - b. v. fijne pasteltinten - gebruikt.

U kunt uw eigen huis zo inrichten, dat het voor uw gevoel veel comfortabeler is, alleen door het kiezen van de juiste kleurenschemas. Wat meer is, u kunt hierdoor zelfs voorkomen dat in dit huis door u bepaalde kwalen gemakkelijk worden opgelopen.

Wanneer elk vertrek in inrichting en kleurenschema is aangepast aan hetgeen daar werkelijk moet gebeuren voelt u zich prettiger en daardoor ontwikkelt u meer weerstand tegen allerhande kwaaltjes.

En wat de slaapkamer betreft: kies a.u.b. niet voor een alles zo wit mogelijk. Want zo clean dit ook toont, het is alles behalve rustgeven. Mogelijk vindt u mosgroen een mooie tint? Dat zou voor de rust best een vooruitgang kunnen betekenen.

Door op deze wijze te werken met kleuren kun je dus niet alleen je huis beter maken, maar ook je eigen mogelijkheid om gezond en gelukkig in een huis te leven doen toenemen.

En wanneer dit al geldt voor uw eigen huis, zal dit nog veel belangrijker zijn voor het inrichten van b.v. hospitaalzalen, voor openbare gebouwen e.d. Want ook daar zal de juiste keuze van kleuren bij kunnen dragen tot een beter afwikkelen van alles, wat er moet gebeuren.

Nog een tip: wanneer u een concentratie van de aanwezigen in een bepaald vertrek nodig hebt op een bepaald punt, dan zult u uw doel aanmerkelijk sneller bereiken wanneer u er voor zorgt, dat de kleur rond het punt, waarheen gekoken moet worden, het donkerste is, terwijl verder naar achteren de kleuren steeds lichter worden.

U kunt hierbij uitgaan van verschillende tinten in de kleur die gezien het doel het beste is voor het vertrek. Op deze wijze kunt u zonder moeite alle aandacht trekken naar b.v. een filmdoek, een t.v., een heiligenbeeld enz. en voortkomt u een afgeleid worden door de omgeving voor alle beschouwers.

Zo, dat was heel in het kort iets over kleuren therapie en het gebruik van kleuren. Hebt U commentaar?

In donkerrood zit toch ook blauw? Dat is eens uitgelegd.

Dan zit u al in het paars, purper, violet. In donkerrood zit wel zwart. Maar nu komen wij op kleurmengingen te spreken. Daarbij is het van belang, dat je uitgaat van de basiskleuren en rekening houdt met het materieel, dat voor het verkrijgen van de kleuren gebruikt is.

Wanneer u b.v. te maken krijgt met geel dat op nitraatbasis is gemaakt en u wilt groen krijgen door het te mengen, krijgt u de beste en meest blijvende resultaten door b.v. menging met bremerblauw.

Gebruikt u als basis een natuurlijke kleurstof dan zult u, tenzij u een zeer grote vakkennis bezit, er beter aan doen voor menging eveneens natuurlijke kleurstoffen te gebruiken.

Wilt u het eenvoudig houden, dan kunt u het beste uitgaan van aniline tinten. Alles natuurlijk wanneer u zelf uw kleuren wilt mengen. Wat ik de leek zeker voor de verfraaiing van zijn woning ten stelligste wil ontraden.

Kortom: wanneer je gaat mengen gaat het niet alleen om de kleuren waar je van uitgaat, maar ook om de stoffen waaruit die zijn opgebouwd. Anders veranderen de reacties tussen de pigmentdragende stoffen de gehele kleur, komt snel verkleuren voor e.d.

Slechts wanneer de pigmenten van beide kleuren aangepast zijn, krijg je optimale mengingsmogelijkheden zonder binders toe te voegen en zijn vele gradaties van kleurtoon mogelijk.

Wanneer U b.v. zoudt werken met kopernitraten, bremerblauw en z.g. dorts zwart zoudt U te samen wel 150 kleuren groen kunnen maken - indien u altans in staat bent tot fijne kleuronderscheidswaarneming.

Dit is dan geen verf, maar pigment. Door het mengen met de juiste bindmiddelen kun je dan die kleur ook aanpassen aan alle behoeften die je hebt, van drukinkt tot olieverf.

En zo gek is het niet, dergelijke fijne kleurverschillen te hanteren. Om een grovere vergelijking te geven: mosgroen heeft nu eenmaal een andere emotionele waarde dan b.v. lindegroen.

Is dat nu heus voldoende? Dan staan wij er weer eens lekker gekleurd op vandaag. Nog iets anders?

Westerse Hindoe Filosofie

Westerse hindoeïfilosofie is een filosofie, die voor de hindoe westers is en niet zijn eigen leer betreft, maar aan de hindoeleer die elementen ontleent waardoor een westerling - vaak verkeerdelijk - het gevoel kan krijgen, dat hij zich in de hindoeleer verdiept en daaruit voor het westen aanvaardbare lessen ter bewustwording kan trekken en zo zijn eigen ik verder kan ontplooiën.

En dat betekent, dat er nogal wat moeilijkheden zijn voor de westerling, die zich met de hindoeleer wil bezighouden. De westerling is nu eenmaal, of hij dit nu beseft of niet en wenst of niet, door omgeving en opvoeding aangepast aan het christendom.

Dit betekent, dat de hindoeleer voor hem alleen aanvaardbaar zal worden, wanneer er Christus-analogien in worden ingebouwd. Het westen heeft nu eenmaal een levensfilosofie, waarbij het leven anders en hoger wordt ingeschat dan in b.v. India het geval zal zijn.

Een westers hindoeïsme zal dan ook dat leven veel hoger moeten aanslaan dan bij de hindoe zelf het geval is en zal bovendien leringen moeten bieden, die passen bij de morele en humanitaire concepten van de westerling.

Uw westerse hindoeïfilosofie is dus a.h.w. een maatpak, dat wel uit de zelfde stof is gesneden maar qua snit toch wel heel sterk afwijkt van het geheel.

Velen zullen nu op willen merken, dat er in het westen dan toch maar allerhande swami's, yogi's en bhagwans optreden, die allen vanuit de hindoe wereld het westen komen vertellen hoe het moet denken, leven en werken.

Dit is waar. Maar dan moet u ook even goed opletten, hoe die verkondiging gebeurt. Wanneer wij b.v. kijken naar de werkwijze van een op het ogenblik wel zeer populaire bhagwan, dan blijkt dat de man uitgaat van een filosofie die nog net past in de hindoeleer - zonder daarmee geheel identiek te zijn - en deze uitdrukt in termen, die in het westen bepaalde associaties opwekken en middelen gebruikt, die zuiver behoren tot de westerse techniek en wetenschap.

Wanneer de man het b.v. over vrede heeft, dan weet ik nog niet, of hij spreekt over een vorm van vrede die de westerling kan beseffen. Zoals de man uitgaat van oosterse meditatietechnieken, maar die prompt toepast met gebruik van allerhande psychologische trucs en technieken, die de hindoe wereld geheel vreemd zijn.

Zeker, zo helpt men de mensen wel iets te bereiken. Maar wanneer je de dingen die in de mens plaatsvinden gaat bekijken met een oscillograaf en zijn gedachten controleert tijdens meditatie door een soort

encephalograaf, leugendetectors gebruikt om de diepte van een trance en de onbewustheid van bepaalde reacties te testen, dan ben je volgens mij wel met heel iets anders bezig dan degenen die eens langs de weg door meditatie tot verlichting wilden komen.

Er is sprake van een in feite materiele techniek. Bij nader beschouwing blijkt een groot deel vande leer, die achter deze techniek schuilt schijnt te gaan niet veel meer dan een reeks rationalisaties die nodig zijn om de mensen een gebruiken van die technieken mogelijk te maken.

De resultaten die worden geboekt, de volgelingen, die worden gewonnen zijn eveneens voornamelijk te danken aan de technieken, die worden gebruikt en hebben weinig of niets te maken met de oorspronkelijke hindoeleer, laat staan met de zuiver op deze leer gebaseerde brahmaanse filosofie.

Dat soort dingen ziet men al te snel over het hoofd en bij alle op het westen gerichte verkondigingen op basis van de hindoeleer zult u dergelijke zaken tegenkomen. Dan maakt het t.a.v. de zuiver hindoeleerwaarden in de verkondigde filosofien niet veel uit, in welke ashram u uiteindelijk terecht komt.

Om zelf de mentaliteit je eigen te maken, die behoort bij de hindoeleer en haar filosofie moet je zo sterk afstand doen van allerhande westerse denkwijzen en associatiegewoonten, dat je geen westerling meer bent. En om dat te bereiken heb je wel een jaar of tien nodig.

Een bekende onderzoeker in Tibet heeft eens gezegd: het is iedereen zonder meer mogelijk een lama te worden. Maar dan moet je wel bereid zijn afstand te doen van en niet meer te denken aan alles, wat je als westerling juist en normaal vindt.

Ik zou zeggen dat dit voor hen die in de ware hindoeleerfilosofie zijn geïnteresseerd zijn eveneens geldt. Je kunt de leer natuurlijk westerse, maar dan verliest zij een groot deel van haar betekenis en inhoud.

Vergelijk: ik maak een drink van vruchtensap, melk en ijs. Mag ik dat dan nog melk noemen, desnoods westerse melk? Zeker, melk zit er ook in. De smaak is goed. Maar het is geen melk meer.

Op dezelfde wijze wordt bij de z.g. westerse hindoeleerfilosofie van alles bijgevoegd, als intrinsiek deel van het geheel geïnterpreteerd, dat evenveel met de ware hindoeleerfilosofie te maken heeft als ijs en bessensap met melk.

Het resultaat kan voedzaam zijn, kan voordelen hebben, maar ik ben en blijf van mening dat men dan niet meer het recht heeft, hierover als een gelijk of zelfs maar vergelijkbaar product te spreken. Het is heel iets anders geworden.

Ik zeg niet dat het slecht is. Wanneer je dorst hebt is een sorbet ook erg aangenaam. Maar het is en blijft iets anders dan de melk, die men u als meest gezonde drinks heeft aanbevolen.

Men neemt in feite een druppel zuiver hindoeleer denkwijzen en voegt daar een glas westerse mysticisme en prestatiedrang bij en noemt dit dan oosterse lering. Vergeef mij, maar zo zie ik het.

En hiermede zal ik mijn bijdrage moeten beeindigen.

Is de bahgwan eerlijk?

Op zich is de bahgwan niet oneerlijk, maar hij is in feite het etalagestuk van een groot bedrijf, waarvan ik de eerlijkheid wel in twijfel trek. Voldoende?

Goeden avond dan.

(tweede deel bekort en geredigeerd)

d.d. 22 februari 1980